

afhjælpe den Trang, der siges at føles; men jeg troer, at den retteste Maade dertil vilde være at see at faae Frimenigheder eller Valgmenigheder, eller hvad man nu vil kalde dem, dannede, at der blev aabnet Udvei til at slutte sig om Præster, der hjerteligt tiltalte dem, der længtes efter anden Forkyndelse af Ordet end de nærmeste Hovedstadspræsters, saa er jeg vis paa, at der ad Frivillighedens Veie meget hurtigt baade vilde kunne reises en tarvelig Kirkebygning, — der ikke skulde være et arkitektonisk Mindesmærke, men som skyldestgjorde de nødvendige Forbringinger, — og et virkelig frivilligt Sognt, ja maaskee mange flere end eet indenfor Hovedstadens Grænser. Jeg kan derfor ikke gaae ind paa Vædringsforslaget under Nr. 10.

Finantsministeren: Det maa maaskee være mig tilladt at yttre nogle faa Ord i Anledning af de af mig stillede Forslag. Jeg skal da først med Hensyn til Forslaget under Nr. 2 om en Bevilling af 2,000 Rbd., hvoraf det ene Tusind falder iaar, for at give en yngre dygtig Forstmand Leilighed til at foretage en længere Reise i Udlandet, tillade mig at sige min anbefaling for Forslaget til Udvalgets, idet jeg kun, i Anledning af en Yttring, der er fremkommen fra det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen), skal bemærke, at det selvfølgelig derved ikke er bestemt, at den Mand, hvem det bliver betroet at reise, dermed skulde være designeret til at være Forstodcent, naar denne Plads maatte blive ledig. Der er ved dette Afsnit udtalt nogle Bemærkninger af det samme ærede Medlem, og en Deel af disse findes ogsaa i Betænkningen, med Hensyn til Statens Forstrandsret. Jeg skal blot dertil sige, at jeg ganske vist erkjender, at Indtægten deraf for Statskassen ikke er stor, Noget, jeg forøvrigt ikke beklager, medmindre det skulde være saa, at de bleve for smaa derved, at Driftsomkostningerne ere for store. I saa Henseende skal jeg ikke sige Andet, end at jeg troer, at man har Ret i, at der er Noget der at gjøre, og jeg skal sige til, at denne Sag for Tiden er under Overveielse og paatænkes forandret i Finantsministeriet. Skjøndt man, naar navnlig Talen er om det meeneffelige Begreb om Mit og Dit, skulde

mene, at Controllen var i de bedste Hænder, idet den for Tiden er under Politimesteren, tænker man dog paa at henlægge den under Toldvæsenet, hvor der dog maaskee vil finde et noget hyppigere og stadigere Tilfyn Sted, end Tilfældet kan være fra Politimesterens Side. Den Tanke derimod, der synes at være kommet frem fra flere Sider, nemlig at søge at tilveiebringe et bedre Forhold ved at bortforpagte Forstrandene, er en Tanke, jeg idetmindste paa dette Stadium ikke paa nogen Maade tør tiltræde, deels fordi jeg troer, at dette hverken vil være hensigtsmæssigt eller let udførligt, og deels fordi det vilde stride imod de Grundsætninger, som Staten Danmark har fulgt igjennem en lang Række af Aar, nemlig at fjerne de Private fra Forstrandsretten og søge at samle det Hele for Staten, en Bestræbelse, der ganske vist mere har været begrundet i Hensynet til de Fornyttede end i Hensynet til, at der skulde komme nogen stor Indtægt ind for Statskassen. Jeg skal i den Henseende tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at der allerede ved Forordningen af 11te August 1815 blev bestemt, at den Forstrandsret, der var tillagt de Adelige ved Grevernes Privilegier, ikke kunde erhverves af nogen privat Godsbesidder, og der følger derefter flere Bestemmelser, der tydelig nok hentyde til, at man vel ikke vilde berøve dem Forstrandsretten, som da vare i Besiddelse af den, men at man overhovedet ansaae den for at være en Ret, der, ligesom Ralsretten, ikke burde være i den Privates Besiddelse. Ved Grundlovens § 97, der hæver enhver til Adel, Titel og Rang knyttet Forret, er det antaget og gennemført, at Forstrandsretten ikke mere tilhører de Private, og jeg skulde tage meget feil, om det ikke kunde paavises, at selve Representationen har givet sit Samtykke til at kjøbe en enkelt Forstrandsrettighed, som man ikke kunde erkjende var bortfaldet ved Grundlovens § 97, paa Grund af, at den i sin Tid var erhvervet paa onerøse Betingelser af vedkommende Eier. Jeg skal i den Henseende tillade mig at henvise til et Circulaire fra Finantsministeriet af 5te Februar 1850, der vil indeholde tilstrækkelig Orientering i hele dette Spørgsmaal. Jeg mener ogsaa, at selv om det kunde lykkes at træffe